

1895) εις δε τον Άρδρειον Άργοναύτην από Φθινόπωρον (επί στήλ. Βικηπου, αὐτοῦ) Συγχαίρει δὲ τὸ Μαρτίον τῆς Δωδώνης διὰ τὸν ἔπαινον.

Ἀπὸ ἑνα γινεὸ φιλάει στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους τῆς : Ἀνδρείου Ἀργοναύτην, Χρυσῆν Ἀμμοσιάν (εἰς τὴν ὁποίαν ἔστειλα τὰ βιβλία) Ἀδρ. Κεράση, Σαπφῶ Σκιαδαρείση, Κωνσταντίνου Ἐκτόρου (ἔ, δὲν πειρά, ζε !) Μικρὸν Διάβολον, Μεταρρομιστήν Μ. Ἐκτορος Σιγούρου (τὰ εἴπα δια εἰς τὸν κ. Ν. Ε. καὶ μου εἶπε διὰ σου γράψη), Τσουκνίδα, (ἀν, θὰ μείνῃς δὲ α ρ κ ω ς εἰς τὸ Φάληρον νὰ μοῦ το γράψῃς διὰ νὰ τυπώσω ταίνιαν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ στείλῃς 50 λεπτά) Ἀηδόνα τῆς Ἐρμού, (σοῦ ἐστάλησαν τὰ φύλλα διὰ τὰ ὁποῖα ὀφείλεις 60 λεπτά) Κωνσταντίνου Παλαιολόγου κτλ κτλ.

Εἰς δὲ ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31 Αὐγούστου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Δι' ἰδίας στέλλονται μέχρι 14 Ὀκτωβρίου.

- 486. Συλλαβόγρηφος. Ἐν γράμμα καὶ ἐπίρρημα εἰς τὴν σειράν τὰ [θέσγ, ἔκ τῆς μυθολογίας μας θεῶν θ' ἀποτελεῖται. Ἐστάλη ὑπὸ Βλαδμηρου τοῦ Μονομάχου
- 487. Στοιχειόγρηφος. Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς; Τρέχω, λές ὅτι πετῶ. Ἄν με ἀποκεραλίσης, τότε ἀμέσως ἐρωτῶ. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξαμένης ἰδης

488. Ἀναγραμματισμός. Θεός εἶμαι τῶν ἀρχαίων, ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς Καὶ τοῦ Ἰακώβ υἱός τις ἂν με ἀναγραμματίσῃς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γ' φήλῃς Κυριακοῦ

489. Δένδριμα δημῶδες. Καλογέροι χίλιοι δὲ ἔνα στυλο ἀκουμπισμένοι. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαχρήτου Βασιλοπούλου

490. Ζήτα. ++++ N' ἀντικαταστάθωσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγινώσκειται, εἰς μὲν τὴν κερυρὴν τὸ ὄνομα πηνοῦ, εἰς δὲ τὴν βάσιν Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, εἰς δὲ τὸν κορμὸν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ὄνομα νήσου τῆς Ἑλλάδος· αἱ δὲ στιγμαὶ οὕτως ὥστε αἱ λέξεις ἀναγινώσκονται ὀριζόντιως νὰ σημαίνωσι. 1, Λίμνη τῆς Ἑλλάδος. 2, Τόπον ὅπου ἔκειτο περίφημον μαντεῖον. 3, Θηρίον. 4, Βασίλειά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τζι-Τζι Μπουρ-Μπουρ

491. Κλιμακωτόν. ++++ N' ἀντικαταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος νάναγινώσκειται ὄνομα ἀρχαίας βασιλείας, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν θεῶς, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ὄνομα ἥρωος, εἰς τὴν μεσαίαν δένδρον, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ῥήτορος. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθιμῆς Λυγερῆς

492-495. Μεταμορφώσεις. Ἡ Ὄρα δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Χρόνος. Τὸ Ἔτος δι' 8 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Διὸς. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζιζανίου

494-498. Μαγικὸν γράμμα. Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων μετὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις : Ἡρα, φάρος, ἄσμος, αὐτῆ, ἰστός. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικτεβῆ

499. Τριπλῆ ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ψυχικοῦ παθήματος, τὰ τέταρτα ὄνομα δένδρου, καὶ τὰ τελικὰ ὄνομα γυναικός :

1, Χώρα τῆς Ἀσίας 2, Ὄρος Ἑλληνικόν. 3, Πέλαγος. 4, Λίμνη. Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πατριτοῦ

500. Ἑλληνοσύμφωνον. ἠ-αιεα-ε-ε-αι-ευαίαι-οο-ε-ε-αι-υαίαι-ααυιο. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μή μου Ἄππου

501. Γρίφος. κόσμοι } N } Ἄδης φθόνος } Σὺς } Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρωμήτου Πολιμιστοῦ

ΛΥΣΕΙΣ τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 3 Αὐγούστου, 1896

- 397. Μίασμα (Μ, ἄσμα).—398. Ὑδρία, Ὑδρα.—399.—Κίνα, Κάιν.—400-403. Δημήτριος, (Μήτηρ, Διός). Ἰερουσαλήμ, (Εὐρώς, μήλα). Μαγνησία, (Μάνη, σιγά). Φερενίκη, (κερὶ, νέφη).—404-408. Γινόμενης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῶν γραμμάτων μ καὶ ν σχηματίζονται αἱ λέξεις : νῆμα, μήκων, μᾶλλον, ὕμνος, τέμνω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεστήθη ὑπὸ τοῦ Ἰατροῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν μαθητῶν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φ.χρ.8 Ἀἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΗΘΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φ.χρ. 0, 15 **ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις** Ὁδὸς Αἰδίου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Σεπτεμβρίου 1896 Ἔτος 18ος.—Ἀριθ. 38

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΦΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 289)

Ἐν τούτοις, βελτιωθέντος τοῦ καιροῦ, οἱ ὑπήκοοι τοῦ Τσου-Τσουκ ἤρχισαν νάναλαμβάνουν τὰ συνήθη των ἔργα, τὴν θήρην καὶ τὴν ἀλιεῖαν. Συγχρόνως αἱ θρησκευτικαὶ τελεταὶ, αἱ ἑποῖαι εἶχον διακοπῆ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ μεγάλου ψύχους, συνεχάλουν πάλιν τοὺς πιστοὺς, τοὺς φανατικοὺς ἐκείνους εἰδολολάτραις, εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων.

Κάθε παρασκευὴ αἱ τελεταὶ αὐταὶ προσελάμβανον μεγαλοπρεπέστερον χαρακτήρα, διότι συνέρρεον ὅλα τὰ πλήθη τῶν ἰθαγενῶν. Φαίνεται ὅτι αἱ Παρασκευαὶ εἶνε αἱ Κυριακαὶ τῆς Νέας Σιδηρίας. Τὴν Παρασκευὴν λοιπόν, 29 Φεβρουαρίου (τὸ ἔτος 1868 ἦτο δίσεκτον) εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων, ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μεγάλη καὶ ἐπίσημος συνάθροισις. Τὴν παραμονὴν, ἀφ' ἑσπέρας, ὁ Κασκαμπέλ ἤρκεσθη νὰ εἶπῃ ἀπλῶς, τὴν ὥραν ποῦ ἤτοιμάζετο νὰ κατκλιθῆ: «Ἄβριο θὰ πάμε ὅλοι εἰς τὸ Σπήλαιον τῶν Εἰδώλων, μαζὶ μὲ τὸν φίλον μου Κασκαμπέλ.»

Ἐξείρηται τὸ ἀποκρίνεται μία φωνή. (Σελ. 298, στήλ. α')

— Πῶς; τὸ ἀπαιτεῖς, Καίσαρ; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.
— Ναι, τὸ ἀπαιτῶ.»
Τὴν ἐσημείωνεν ἡ πρότασις αὕτη, ἡ ὁποία ὡμοίαιε μᾶλλον μὲ διαταγὴν; Μήπως ὁ Κασκαμπέλ ἤλπιζε νὰ μαλάξῃ τὸν Ἠγεμόνα τῶν Λιακῶν, λαμβάνων μέρος εἰς τὰς εἰδωλωλατρικὰς ἱεροτελεστίας του; Βεβαίως ὁ Τσου-Τσουκ θὰ ἔδλεπε μὲ πολλὴν του εὐχαρίστησιν, ὅτι οἱ αἰχμάλωτοί του ἐσέβοντο τοὺς θεοὺς τῆς χώρας. Ἀλλὰ νὰ τοὺς λατρεύσουν, ν' ἀσπασθοῦν τὴν θρησκείαν τῶν ἰθαγενῶν, νὰ φθάσουν μέχρις ἀρνήσεως τῆς θρησκείας τῶν, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κάμψουν τὴν ἀκαμπτον ἐκείνην Μεγαλειότητα... Ἄ, ὅχι, αὐτὸ δὲν θὰ τοῦ ἐκάμνε ποτὲ ὁ Κασκαμπέλ!

Ὅπως δὴποτε, τὴν ἐπομένην, οἱ ἰθαγενεῖς ἀπὸ πρωῒας ἦσαν εἰς κίνησιν. Καιρὸς λαμπρὸς, θερμοκρασία μὲλις

καὶ τῆς, ἐγίναν ἕξω φρονῶν, ἀκούοντες τὰς σπαρακτικὰς ἐκείνας κακοφωνίας. Καὶ θὰ ἐσφύριζον πολὺ εὐχαρίστως τοὺς αὐτοσχεδίους ἐκείνους μουσικούς, οἱ ὁποῖοι ἔπαιζαν «σὺν φῶκας» κατὰ τὴν σεβαστὴν γυνάμην τοῦ Μακρολέλεκα· ἀλλ' ὁ Κασκαμπέλ—περίεργον πρᾶγμα!—ὄχι μόνον δὲν δυσηρεστεῖτο, ἀλλὰ καὶ ἐμεδίδια ἀπὸ εὐχαρίστησιν πρὸς τὴν βάρβαρον αὐτὴν μουσικήν, καὶ μάλιστα ἀνευφήμει καὶ ἐχειροκρότει τοὺς μουσικοὺς ἐνθουσιασμένους. «Μπράβο! μπράβο! ἔλεγεν ὁλονέν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μ' ἐκπλήττουν. Τὴ θαυμάσια ποῦ παίζουσι! Ἄν ἤθελαν νὰ τοὺς πάρω εἰς τὸν θίασόν μου, θὰ ἔχαλυθα αὐτοὺς μαζὶ μου. Ἄ, ἔχουν μεγάλο ταλάνη!» Ἐν τούτοις, ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς ὀρ-

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ
Βιβλία διὰ Οἰκογενείας καὶ παῖδα ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πωλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ Βιβλίον νεώτατον Γρηγορίου Ξενοπούλου Συλλογὴ πρωτοτύπων καὶ ἀνεκδότων μονολόγων, διαλόγων καὶ δραματιῶν, δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν. Περιέχει πέντε μονολόγους, ἕξ διαλόγους καὶ τρία δράματα.—Τιμᾶται φρ. 2.	ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ Ἀξιολογὸν Εὐκαρμένου (Ἄριστος. Π. Κουρτίδου) Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σε ἰ ρ ἂ Π ρ ὶ τ η, περιέχουσα 13 διαλόγους..... φρ. 1,20. Σε ἰ ρ ἂ Δ ε υ τ ε ρ α, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους φρ. 1,20
Η ΜΑΡΟΥΣΙΑ Μυθιστόρημα P-J-Stahl, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἄδετον φρ. 3,50	ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ Μυθιστόρημα ζωηροτάτου ἐνδιαφέροντος, ὑπὸ André Laurie. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον φρ. 5.—Ἄδετον φρ. 3,50.
Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ Χρυσόδ. φρ. 3,75 Ἄδετον φρ. 1,75 Διήγημα διδακτικὸν μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.	ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ Συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου Τρία τομίδια, ὃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 χαριεστάτα παιδικὰ πνεύματα δυνάμενα νὰ φαιδρύνωσι καὶ τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφὴν.—Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία μαζὶ φρ. 2,50.—Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτ. 50.
ΟΙΚΙΣΚΟΣ Μετάφρασις Σοφίας Δήμου	Η ΜΟΥΣΑ Ἄλεξανδρου Κατακουζηνού Τόμος περιέχων 150 ποιήματα παιδαγωγικά, κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν.
ΟΙ ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΕΥΣΕΒΙΟΥ Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. Ἄδετον φρ. 1,50	ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ Τιμᾶται Ἄδετον φρ. 1,50
Η ΝΙΝΑ Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα. Μετάφρασις Π. Ι. Φέρμου μετὰ 19 εἰκόνων Χρυσόδ. φρ. 5.—Ἄδετον φρ. 3,50	ΒΑΙΤΑΝ ΖΕΡΑΗ Περὶ ἡγήσεως εἰς τὸν Καύκασον ἡθῆ, ἔθιμα περιπέτειαι. Μετάφρασις Σοφίας Δήμου. Ἄδετον φρ. 1,50
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ Ἥτοι ὁδηγία περὶ τοῦ εὐγενῆ καὶ εὐπρεπῆ φέρεσθαι κατὰ τὰς διαφόρους κοινωνικὰς σχέσεις, συνταχθὲν ὑπὸ Σοφίας Δήμου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρίστων εὐρωπαϊκῶν συγγραμμάτων.— Μέρως Α'. λεπτ. 60.	Ο ΦΩΤΗΣ Ἐπικολυρικὸν ποίημα ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου Τιμᾶται λεπτ. 50.

χίστρας, ή λιτανεία εν πομπή και πα-
ρατάξει δηρυθύνετο προς τους ιερούς
τόπους, όπου τα είδωλα ανέμενον την
λατρείαν των πιστών. Ο Τσου-Τσουκ
εβάδιζεν επί κεφαλής· αμέσως μετ'
αυτόν ήρχοντο ο Κασκαμπέλ, ο κ. Σέρ-
γιος, ή οικογένεια, οι δύο ναύται, ήχο-
λούθει δέ όλος ο λαός του Τουρκέφ.

Η πομπή έσταμάτησε πρό της εί-
σόδου του Σπηλαιου, εις το βάθος του
οποίου ήγειροτο οι ξύλινοι θεοί, τα εί-
δωλα των Νεοσιθηνων, περιβεβλημένα
λαμπράς σισύρας και έορτασίμους κε-
κοσμημένα. Πρώτος εισήλθεν ο Τσου-
Τσουκ με ύψωμέναις χείρας και άφ' ου
προσεκύνησε τρίς, κλίνων την κεφαλήν,
εκάθησε σταυροποδητή επί τάπητος από
δέρματα ρέννου, ήπλωμένου επί του έ-
δάφους. Φαίνεται ότι ούτω καθημένοι
προσηύχοντο οι όπκδοι της θρησκείας
εκείνης.

Ο κ. Σέργιος και οι σύντροφοί του
έσπευσαν να μιμηθούν τον αρχηγόν,
όπισθεν, δε αυτόν εισήλθε και εκάθησεν
όλος ο λαός. Και όταν έγινε βαθετα
σιωπή, ο Τσου-Τσουκ με ύφος άγγελου
ιεροκήρυκος, άπηύθυσε μίαν προσευχήν
(όλίγας λέξεις, εκ των οποίων τας μεν
έφαλλε, τας δε έψιθύριζε,) προς τα
τρια είδωλα, τα όποια ήκουον απαθέ-
στατα εν τη θεία των μεγαλοπρεπειά.

Εξαιφνης τή αποκρίνεται μία φωνή,
— φωνή ισχυρά, μεταλλική, από την
οποίαν άντηχη τό σήλαιον όλον...

Ω θαύμα θαυμάσιον! Η φωνή αυτή
έξέρχεται από το σουβλερόν ρήμφος ενός
των είδώλων, του προς τα δεξιά. Και
ιδού τι λέγει ρωσιστί:

«Α νι σβα τίε, έτι ι νο σ τ ρ ά ν-
τσι, κα τ ό ρ ι ε ά τ ζ ά πα δα π ρ ι σ-
σ λ ί ! Ζ α τ σ έ μ τ ή ύ χ πο γ κ έ ρ-
ζ ά ε σ ;»

Δ η λ α δ ή :

«Αυτοί οι ξένοι, οι όποιοι
ήλθον από την Δύσιν, είνε
ιεροί. Διατί τους κρατέεις;»

Αί λέξεις αυται, τας όποιας ήκουσαν
καθαρότατα όλοι οι πιστοί, παρήγαγον
γενικήν κατάπληξιν. Ητο ή πρώτη
φορά, καθ' ην οι θεοί της Νέας Σιθη-
ρίας κατεδέχοντο να συνομιλήσουν με
τους θνητούς λάτραι των.

Τότε δευτέρα φωνή, πλέον έντονος
και ισχυρά, φωνή επιτακτική, έξέρχεται
από το ρήμφος του προς τ' άριστερά
είδώλου και λέγει παλλομένη: (πάλλιν,
έννοείται, ρωσιστί.)

«Σέ διατάσσω να έλευθε-
ρώσης αυτός τους αίχμα-
λώτους! Διατάσσω τον λαόν
σου να τρέψη προς αυτούς
τον μεγαλύτερον σεβασμόν
και να τοις αποδώση όλα τα
πράγματα, τα όποια τοις έ-
κλάπησαν. Διατάσσω να τοις

διδουκολυνθη ή εις Σιθηρίαν
έπιστροφή!»

Οχι πλέον εκπληξίς, αλλά τρόμος
διεδέχθη τους λόγους τούτους. Ο
Τσου-Τσουκ ώρθώθη επί των γονάτων
του τρέμων, με βλέμμα άπλανές με
στόμα ανοικτόν, ως ήλιθιος. Οι ιθα-
γενείς επίσης είχαν ήμειγερωθή και δεν
ήξευραν τι να κάμουν, να πέσουν να
προσκυνήσουν ή να τραπούν εις φυγήν.

Τέλος έλαβε τον λόγον και το τρίτον
είδωλον, το μεσαίον. Πόσον είνε φο-
βερά, βροντώδης και άπειλητική ή φωνή
του! Ίδου τι λέγει, άπευθυνόμενον προς
τον Τσου-Τσουκ:

«Έ αν δ εν π ρ ά ξ ε τ ε τ α υ τ α,
ό τ α ν κ α ι ό π ω ς θ έ λ ο υ ν ο ι ι ε-
ροί α υ τ οί ά ν θ ρ ω π ο ι, ή ό ρ γ ή
τ ο υ Ο υ ρ α ν ο υ έ π ι σ ο υ κ α ι
τ ο υ λ α ο υ σ ο υ!»

Την στιγμήν εκείνην ήγεμών και ύ-
πήκοοι, ακίνητοι κατά γής ως πτώματα,
ήσθμαινον άγωνιωδώς εκ του τρόμου, άνθ'
ο Κασκαμπέλ, με τας χείρας τεταμέναις
ως έν προσευχή, και χυχαρίσται δια την
θειαν των επέμβασιν.

Άλλ' οι σύντροφοί του μόλις και μετά
βίας εκράτουν τους γέλωτα. Αυτοί ενό-
ουν τα πάντα... Το θαύμα ήτο σκηνη
άπλης έγγαστριμυθίας, την όποιαν είχαν
έπινοήση και παιζει ο Κασκαμπέλ, ο
έφευρετικώτατος Κασκαμπέλ, ο άπαρα-
μιλλος έγκαστριμυθος Κασκαμπέλ!

Άλλο τίποτε δεν εχρειάζετο τώντι
δια να μεταπεισθουν οι είδωλόατραι ι-
θαγενείς και ο φανατικώτατος αρχηγός
των. «Οι ξένοι οι όποιοι ήλθον από την
Δύσιν—τι ώραός ο χαρακτηρισμός, ο έ-
πινοηθείς υπό του Κασκαμπέλ!—οι ξέ-
νοι, οι όποιοι ήλθον από την Δύσιν
είνε ιεροί... Διατί ο Τσου-Τσουκ να
τους κρατή αίχμαλώτους;»

«Α! όχι! όχι! ο Τσου-Τσουκ δεν
τους εκράτει πλέον... θα τους άφινεν
έλευθέρους να φύγουν, όταν ήθελον, οι
δε ιθαγενείς θα τους εσέβοντο άπειρώς
τους επισκέπτας αυτούς, τους τόσο εν-
νοούμενους υπό του Ουρανού!»

Και άνθ' ο Όρτικ και ο Κίρσεφ, οι
όποιοι ήγγόνουν την έγγαστριμυθικήν ιδιο-
φυϊαν του Κασκαμπέλ, δεν απέκρυπτον
την βαθειαν των κατάπληξιν, ένθους ο
Μακρολέεσκς επανελάμβανε:

«Τι μυαλό που το έχει ο κύριός μου!
... Ω, τι πνεύμα!... τι άνθρωπος!
έκτός άν...

— Έκτός άν είνε θεός! συνεπλήρω-
σεν ή Κορνηλία, υποκλιθεϊσα πρό του
συζύγου της.

Το παινίδιον επαίχθη και επέτυχεν.
Επέτυχε χάρις εις την έκτακτον και
άπαραδειγματίστον ευπιστίαν των ιθα-
γενών της Νέας Σιθηνίας. Τούτο είχε
παρτηρήση ο Κασκαμπέλ και εκ τούτου
συνέλαβε την ιδεάν να χρησιμοποίηση

την έγγαστριμυθικήν ιδιοφυϊαν του προς
κοινήν σωτηρίαν.

Είνε περιττόν να είπωμεν ότι οι
σύντροφοί του και αυτοί ώδηγήθησαν
εις το κατάλυμά των μεθ' όλων των
τιμών, των όρειλομένων προς ανθρώ-
πους ιερούς... Ο Τσου-Τσουκ προκάν-
νυτο προς αυτούς φιλοφρονέστατος και
περιποιητικώτατος. Κατά βάθος ήρ-
χισε να λατρεύη σχεδόν όσον και τα
είδωλά του την οικογένειαν Κασκαμπέλ.
Τέλοσπάντων ήτο αδύνατον να φαντα-
σθουν οι τόσο άμαθεϊς κάτοικοι του
Τουρκέφ, ότι ενεπαίχθησαν υπό έγγα-
στριμύθου· ούδέ τοις έμεινεν άμφιβολία
ότι ή φοβερά και άπειλητική εκείνη φωνή,
ήτο ή φωνή των θεών του Σπηλαιου.

Ναι, αι διαταγαί εκείναι εξήλθον από
τα ράμφη των, τα άφωνα μέχρι της
στιγμής εκείνης! Άλλως τε μήπως
δεν είχαν και προηγούμενα; Μήπως και
ο ψιττακός Ζάκος δεν ώμίλει επίσης;
«Ο,τι λοιπόν έκαμνε το πτηνόν, διατι
δεν ήσαν ικανοί να το κάμουν και οι
πτηνοκέφαλοι εκείνοι θεοί;

Από της ήμέρας εκείνης, ο κ. Σέρ-
γιος, ο Κασκαμπέλ, ή οικογένειά του
και οι δύο ναύται, τους όποιους είχαν
αναλάβη υπό την προστασίαν του ο συμ-
πατριώτης των, ήδύναντο να θεωρῶνται
ως έλευθεροί. Ο χειμών είχαν ήδη προ-
χωρήση και ή θερμοκρασία έτεινε να
γίνη άνεκτή. Οθεν οι ναυαγοί άπεφα-
σίσαν να μη παρατείνουν επί πλέον την
εκει διαμονήν των. Οχι ότι έφοβούντο
μήπως μεταβάλουν διαθέσεις οι ιθαγε-
νείς—ώ τουτο πλέον ήτο αδύνατον!—ο
Τσου-Τσουκ έγινεν ο καλλίτερος φίλος
του Κασκαμπέλ, ήτο δε πρόθυμος να του
γυαλίση και τα ύποδήματα, φθάνει να το
ήθελεν! Έννοείται ότι ο αρχηγός ενήρ-
γησε ναποδοθουν άμέσως εις τους κατο-
χους των όλα τα πράγματα, τα όποια
είχον κλέψη από την Εύδρομον
Οϊκίαν. Αυτός ο ίδιος επέστρεψεν
εις τον Κασκαμπέλ το βαρόμετρον, το
όποτον είχαν άναρτήση ως παράσημον,
έφίλησε δε ταπεινότατα την χείρα, την
οποίαν κατεδέχθη να τείνη προς αυτόν
ο Κασκαμπέλ!

Την 8 Μαρτίου τα πάντα ήσαν έτοιμα
προς αναχώρησιν. Ο Κασκαμπέλ είχε
ζητήση είκοσι ρέννους δια να σύρουν
την άμαξάν του, ο δε Τσου-Τσουκ έπρο-
θυμοποιήθη να τω παραχωρήση όλόκλη-
ρον έκατοντάδα. Ο Κασκαμπέλ επέ-
στρεψε τους πλεονάζοντας άντ' αυτών
όμως έζήτησε την αναγκαίαν ποσότητα
τροφής δια τα είκοσι ζώα, διαρκούντος
του ταξειδίου μέχρι της άπέναντι ακτής.
Την ήμέραν εκείνην ο κ. Σέργιος,
ή οικογένεια Κασκαμπέλ και οι δύο ναύ-
ται άπεχαίρετσαν τους ιθαγενείς του
Τουρκέφ. «Ολη ή πατριά παρεστάθη

κατά την αναχώρησιν των σεπτών ξέ-
νων, έπευχομένη εις αυτούς καλόν τα-
ξείδιον. Μεταξύ των πρώτων έσπευσαν
ο προσφιλής Τσου-Τσουκ, προφανώς και
είλικρινώς συγκεκινημένος... ο Κασ-
καμπέλ έπροχώρησε προς αυτόν και τον
εχαίρετσε θερμώς, προσθέσας μόνον
γαλλιστί:

«Γειά σου, κουτεντέ!»

Μετά δέκα ήμέρας, την 18 Μαρτίου,
διασχίσασα άνευ κόπου και κινδύνων την
παγωμένην θάλασσαν, την μεταξύ του
αρχιπελάγους και της άπέναντι ήπειρου,
ή Εύδρομος Οϊκία έφθασεν αι-
σίως εις την σιθηνικήν ακτήν. Μετά
τόσας περιπετειάς και κινδύνους από της
έκ Πορτ-Κλαράς αναχωρήσεως, ο κ.
Σέργιος και οι σύντροφοί του μόλις τώρα
επάτων το έδαφος της Άσίας.

(Έπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΘΙΟΥ

Αγόρασ' ένας έναν άράπνη
και τούπαν, φαίνεται,
πώς άσπρος γίνεται,
μα δεν εφρόντισαν
να τον άσπρίσουν.

Λοιπόν κ' εκείνος πρώι και βράδυ
τόν εβαπούνιζε,
τόν εσυχνόλουζε
και τον εξέπλαινε
σε κρύα βρούσι.

Μ'άντι ναόπριθη να ώμορφήνη,
από το λούσιμο
έκρουολόγησε...
κ' έγινε κούτσουρο
πριν άσπρος γίνη!

Τόν άράπνη κ' άν λευκάνης
άδικα τον κόπο χάνεις.
(Κατά τον μύθον του Δισώπου)
Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΚΑΘΟΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Άγαπητοί μου,

Προχθές εγνώρισα δύο παιδιά, ένα
κορίτσι και ένα αγόρι. Το κορίτσι, έως
δεκατεσσάρων ετών, ονομάζεται Ίριγιέ-
νεια· το αγόρι, έως δώδεκα ετών, ονο-
μάζεται Όρέστης. Δεν ήξεύρω τώρα άν
και ο πατήρ των λέγεται Άγαμέμνων·
ήξεύρω μόνον ότι έμπορεύεται εις μίαν
πόλιν της Ρωσίας, όπου και μένει τον
περισσότερον καιρόν, χωρισμένος από
τα παιδιά του, τα όποια μένουσιν εδώ,
υπό την κηδεμονίαν ενός θείου των, δια
να σπουδάζουν. Η Ίριγιένεια είνε μα-
θήτρια έσωτερική ενός ιδιωτικού Παρ-

θεναγωγείου· επίσης εις ιδιωτικόν Έκ-
παιδευτήριον φοιτά και ο Όρέστης.
Αν πηγαίνουσιν καλά εις τα μαθήματά
των, — πράγμα, το όποτον πολύ μ' εν-
διαφέρει, — δεν κατώρθωσα ακόμη να
μάθω. Φαίνεται ότι το έχουν μυστικόν...

Η Ίριγιένεια είνε ξανθή, ύψηλή, γα-
λανομάτα. Οχι τόσοσ από το άνάστημά
της, όσον από τους τρόπους της, φαί-
νεται πολύ μεγαλότερα από ό,τι είνε.
Ο Όρέστης άπεναντίας, κοντός και
μικροκαμωμένος, πρέπει να σου όρμισθή
δια να πιστεύσης ότι είνε δώδεκα ετών.
Ευμορρα παιδάκια όμως και τα δύο,
κομψά, μ' εύγενή συμπεριφοράν και μ'
ένα κάποιον θάρρος, το όποτον ποτέ δεν
να κάμνει να τα χάσουν άπέναντι μεγα-
λότερων. Και αυτό, να σας είπω, μου
άρεσει. Κατηγορώ τα αυθάδη και προ-
πετή παιδιά· άλλ' άποστρέφομαι και τα
δειλά εκείνα, τα πολύ συνεσταλμένα,
τα όποια τόσοσ φοβούνται να όμιλήσουν
— και όταν ακόμη τα έρωτάς επίμονως,
ώστε νομίζεις ότι πάσχουν από βουβα-
μάραν.

Α, όχι, το κακόν αυτό ελάττωμα δεν
το είχαν ούτε η Ίριγιένεια, ούτε ο Ό-
ρέστης. Είδεμή, πολύ όλίγην εύχαρί-
στησιν θα είχα και να τα γνωρίσω και
να συνομιλήσω μαζί των. Δι' άλλον λό-
γον, πολύ διαφορετικόν, ή εύχαρίστησις
της πρώτης γνωριμίας μετεβλήθη εις
μικράν δυσάρεσκείαν· θα το ιδήτε άμέ-
σως, διότι σκοπεύω να σας τα είπω όλα.
Όταν είμαι με μικρούς, ή πρώτη μου
όμιλία, φυσικά, είνε ή Διάπλασις.

— Λαμβάνεις την «Διάπλασιν»; η
ρώτησα την Ίριγιένεια.

Και κατόπιν έσκέσθη: «Να μία έ-
ρώτησις όλωσδιόλου περιττή! Είνε δυ-
νατόν κορίτσι της ηλικίας της και της
τάξεώς της να μη λαμβάνη την «Διά-
πλασιν»; Άλλά ποία ύπηρεση ή απο-
γοήτευσίς μου φαντάζεσθε, όταν ήκούσα
την Ίριγιένεια να μου λέγη:

— Ποίαν «Διάπλασιν»;

— Μα πώς; είπα· δεν ήξεύρεις την
«Διάπλασιν» το περιοδικόν που βγαίνει
δια τα παιδιά;

— Α! έκαμε τότε η Ίριγιένεια, με
ύφος έλαφρώς περιφρονητικόν· την «Διά-
πλασιν των Παιδων» λέγετε, μίαν έφη-
μερίδα με εικόνας δια τα μικρά παιδιά;

— Πρώτον δεν είνε έφημερίς, άλλα
περιοδικόν· έπειτα δεν είνε μόνον δια τα
μικρά παιδιά, άλλα και δια τα μεγάλα.

— Ναι, το ήξεύρω· πολλά κορίτσια
εις το Σχολείον μου την λαμβάνουσιν και
άλλάζουν μάλιστα και τα όνόματά των...
άλλα εγώ τι να σας πώ! δεν είμαι πλέον
παιδί, κύριε Φαίδων! Εγώ είμαι με-
γάλη.

Την λέξιν αυτήν η Ίριγιένεια την έτό-
νισεν όλως ιδιαίτερώς και έξηκολούθησε:
— Να δά ή ώρα τώρα που θα δια-

δάσω εγώ την «Διάπλασιν των Παιδων»!

— Με συγχωρείς, δεν το ήξευρα ότι
είσαι μεγάλη είπα· εγώ σε έκαμνα ως
δεκατεσσάρων ετών κορίτσι.

— Τόσω είμαι!

— Και είσαι λοιπόν μεγάλη;

— Βέβαια· δια να διαβάσω εγώ τώρα
ένα περιοδικόν που είνε δια τα παιδιά,
είμαι πολύ μεγάλη!

— Τότε λοιπόν τι διαβάεις; διότι
πάντα κάτι πρέπει να διαβάξης εκτός
των βιβλίων του Σχολείου. Λαμβάνεις
τίποτε περιοδικά δια μεγάλους;

— Ναι... δηλαδή όχι... ο θεός
μου λαμβάνει μερικά και μου τα δίδει
να τα διαβάσω... Άλλά εγώ διατί να
σας το κρύψω; Δέξ βρίσκω κανένα γού-
στο· πολύ βαρεία, πολύ σοβαρά πράγ-
ματα. Αυτά, φαίνεται, θα είνε δια πολύ
πολύ μεγάλους.

— Βλέπεις λοιπόν; Μόνον η «Διά-
πλασις των Παιδων» θα ήτο καλή δια
την ηλικίαν σου. Εκτός των αναγνω-
σμάτων που δημοσιεύει κάποτε δια
πολύ μικρά παιδία, όλη ή άλλη
ύλη αυτού του περιοδικού γράφεται δια
παιδία και δι' εφήβους — και μάλιστα
τόσοσ καλά, ώστε πολλοί μεγαλότεροι
άδελφοί και γονεϊς την διαβάζουν εύχα-
ρίστως. Παραδείγματός χάριν δημοσι-
εύει έν μυθιατόρημα του Ίουλίου Βέρν.

Ει, μόνον οι μικροί διαβάζουσιν τα μυθι-
στορήματα του Βέρν;

— Α, όχι· και ο θεός μου διαβάζει
μυθιατόρημα του Βέρν!

— Να λοιπόν που είχες άδικον! Δεν
την ξεύρεις την «Διάπλασιν» και δι'
αυτό το λέγεις· άν την ήξευρες, είμαι
βέβαιος ότι θα την έδιάβαξες με μεγά-
λην εύχαρίστησιν, όπως τόσες χιλιάδες
άλλα παιδία!

Η Ίριγιένεια έδίστασε κάπως να-
παντήση. Γρήγορα όμως επανεύρε το
συνειθισμένον της θάρρος και μου ειπε:

— Οχι, όχι, κ. Φαίδων! Η «Διά-
πλασις των Παιδων» δεν είνε δι' έμέ.
Εγώ δεν είμαι πλέον παιδί, καθώς σας
είπα. Είμαι εγώ τώρα δια να διαβάσω
μύθους και να λύω αινίγματα και να
γράφω με ψευδώνυμα, όπως μερικά
συμμαθητριά μου; Αυτά δεν είδα καμ-
μιά μεγάλη να τα κάμη!

— Οχι, βέβαια· τα έκαμναν όμως
και αυται όταν ήσαν μικρά! Εσύ ποτέ
τα έκαμνες; Είς ποίαν ηλικίαν τέλος-
πάντων ήσουν μικρή και έδιάβαξες την
«Διάπλασιν»;

Φαίνεται, ότι η Ίριγιένεια είχε την
λαμπράν συνήθειαν να μη ψεύδεται
ποτέ· δι' αυτό εις την έρώτησίν μου κα-
τεβίβασε την κεφαλήν χωρίς να παντήση.

— Α! δεν άπαντάς; της είπα. Ποτέ
λοιπόν δεν έδιάβαξες; ποτέ δεν έλυσες
αινίγματα; ποτέ δεν έγραψες με ψευ-
δώνυμον;... Αυτό είνε! Και ξεύρεις τι

σημαίνει αυτό; Σημαίνει ότι είσαι ακόμη μικρότερη, μικρότερα από τας μικράς που το κάμνουν και ότι άμα το έννοήσης αυτό, άμα σου ξεκαρφωθή ή ιδέα ότι έμεγάλωσες χωρίς να υπήρξες ποτέ μικρή, άμα μεγαλώσης όλίγον πραγματικά, θα διαβάξης και σύ την «Διάπλασιν» και θα λύης αινίγματα, και θα λαμβάνης μέρος εις τους Διαγωνισμούς, και θαλληλογραφής με ψευδώνυμον, — αρκεί να έχης την απαιτούμενην εύφυϊαν, διότι είνε περιττόν να σου είπω ότι αυτά τὰ πράγματα δεν είνε δια κουτά παιδιά... Έπειτα, πού είνε πού έμεγάλωσες; Έτελείωσες τὰ μαθήματά σου; έτελείωσες την ανατροφήν σου; έμβήκεις εις τον κόσμον; σ' έπήραν τὰ χρόνια; έφόρεσες μακριά φουστάνια; πού είνε; Έγώ δεν βλέπω τίποτε από αυτά. Είσαι ένα κοριτσάκι δεκατέσ-

σάρων έτών και θα ήσουν τὸ πιδ χαριτωμένο κοριτσάκι του κόσμου, αν δεν σου έπερνούσε ή ιδέα να νομίζης τον έαυτόν σου μεγάλην — δηλαδή μεγαλητέραν από τας συνομηλικούς σου. Σε βεβαιώ ότι κωμικώτερον πράγμα δεν υπάρχει και όποιος τ' άκούση θα σε περιπαίξη!

Τήν στιγμήν εκείνην, πριν προφθάση νάπαντήση ή Ίριγένεια, εισήλθε τρέχων ό Όρέστης και ήρώτησε:

— Τι τρέχει, τι τρέχει; Διατί θά την περιπαίξουν, κύριε Φαίδων;

Είπα εις τον Όρέστην τὸ θέμα τῆς συνομιλίας μας και ήθέλησα να μάθω και την ιδιήν του γνώμην. Άλλά πῶς έξηκολούθησε και πῶς έτελείωσεν ή συνομιλία θά σας είπω εις την προσεχήν επιστολήν.

Σας ασπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΑΘΥΣΤΕΡΟΥΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Έπανελημμένως έστείλαμεν επιστολάς πρὸς εκείνους εκ των συνδρομητῶν μας, οι όποιοι μᾶς καθυστέρουν ή μᾶς καθυστεροῦν εισέτι την έφειτηήν ή και παλαιότερων έτών συνδρομήν.

Ως γνωστόν, από έφέτος έφηρμώσαμεν τὸ μέτρον να μη έγγράφωμεν συνδρομητήν ανευ προπληρωμῆς τῆς συνδρομῆς του. Και εις τὸ μέτρον τοῦτο, τὸ όποϊόν από τοῦ προσεχούς έτους θα εφαρμώσωμεν ακόμη γενικώτερον, όφείλεται κυρίως ή τάξις και ή ακρίβεια, μεθ' ής εκδίδονται έφέτος τὰ φυλλάδια τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», δια τὸ όποϊόν καθημερινῶς δεχομέθα τὰ συγχαρητήρια των συνδρομητῶν και αναγνωστῶν μας. Άλλ' έπειδή κατά τὰ παρελθόντα έτη τὸ μέτρον τοῦτο δεν ήτο έν εφαρμογή, μᾶς έμειναν πολλοί συνδρομηταί όφειλοντες παλαιότερων έτών συνδρομάς, πρὸς τους όποιούς έξηκολούθησαμεν να στέλλωμεν και τὰ έφειτηνά φυλλάδια, έως οὐ ήθέλωμεν συνεννοηθῆ μετ' αυτῶν περι τοῦ χρέους των και κανονίσωμεν τους παλαιούς λογαριασμούς μας. Πρὸς αυτούς λοιπόν απετάρημεν δι' επιστολῶν και πρὸς αυτούς άποτεινόμεθα και πάλιν δια τῆς γενικῆς και άνοιχτῆς αὐτῆς επιστολῆς.

Πολλοί, πλείστοι εξ αυτῶν έσπευσαν φιλοτίμως να μας άπαντήσουν και να μας στείλουν τὰ όφειλόμενα. Άλλ' ύπάρχουν έπίσης και πολλοί άλλοι, οι όποιοι ή δεν μας άπήντησαν διόλου, ή μας έδωσαν απλήν ύπόσχεσιν μήπω εκπληρωθεϊσαν. Είνε καιρός, νομίζομεν, να συναισθανθῶσι και αυτοί πόσης ζημίας μᾶς γίνονται πρόξενοι και πόσης άπωλείας χρόνου, καθυστεροῦντες εισέτι την συνδρομήν των και αναγκάζοντες

ήμᾶς εις μακράν και πολυδάπανον έπιστολογραφίαν. Βεβαίως τὸ ποσόν τὸ όποϊόν όφείλει εις έκαστος είνε μικρόν και όταν λαμβάνη την επιστολήν μας πιθανόν να λέγη: «Τι θά κάμουν τώρα τὰ 8 μου, ή τὰ 12 μου, ή τὰ 22 μου φράγκα; Είμπορῶ κάλλιστα ναναβάλω την πληρωμήν, χωρίς να ζημιώσω την «Διάπλασιν». Άλλ' αν το είπουν όλοι αυτὸ, τι γίνεται; Πῶς θα συνάξωμεν τὸ ποσόν, τοῦ όποϊού έχομεν ανάγκην δια την άπόσκοπον και έπιμεμημένην εκδοσιν τῶν φυλλαδίων; Δεν συλλογίζονται ότι άλλους πόρους εκτός των συνδρομῶν της δεν έχει ή «Διαπλάσις» την όποιαν οὔτε κυβερνητική οὔτε ιδιωτική φιλόδοξος άρωγή ύποστηρίζει, αλλά μόνον ή άγάπη και ή προθυμία των άναγνωστῶν της; Και αν από οιασδήποτε σκέψεις, από οιονδήποτε κακόν ύπολογισμόν, ή άγάπη αὐτῆ δεν εκδηλωθῆ και δια τῆς ταχειας άποτίσεως των όφειλομένων, πῶς θα προκόψη και θα καρποφορήσῃ ή «Διάπλάσις» ή παλαίονσα νυχθημερῶν κατά προσκομμάτων και δαπανούσα μέγα μέρος τοῦ πολυτίμου της χρόνου πρὸς έισπραξιν παλαιῶν συνδρομῶν και άγωνιώδη έξοικονόμησιν των πρώτων αναγκῶν της;

Έλπίζομεν ότι αὐτῆ θα είνε ή τελευταία φορά, καθ' ήν άποτεινόμεθα πρὸς τους καθυστεροῦντας και ότι εὐθὺς μετὰ την άναγνώσιν των άνωτέρω πᾶς όφείλων πρὸς ήμᾶς οιονδήποτε ποσόν, όσον μικρόν και αν είνε, θα σπεύσῃ να μᾶς το πληρώσῃ. Αν όχι, άλλο, ἄς συλλογισθῆ επί τέλους ότι είνε άδικία πρὸς τους τακτικῶς πληρόντας τὸ να δαπανῶμεν ματαιῶς τόσον χρόνον τοῦ φύλλου πρὸς δημοσίευσιν άνοιχτῶν επιστολῶν!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΙΟΝΟΝ ΤΗΣ ΓΑΤΑΣ

Η γάτα νιαουρίζει λυπητερά-λυπητερά απέξω από τὸ μαγειρεϊον.

— Τι έχεις, Λιλίνα μου; την έρωτᾷ ό φίλος της Πιστός, ένας άγαθότατος σκύλος, ό όποϊος τὰ είχε καλά με όλες τες γάτες τοῦ σπιτιοῦ.

— Νά... ή μαγειρίσσα... άποκρίνεται κλαίουσα ή Λιλίνα.

— Τι σου έκαμε πάλι ή μαγειρίσσα; — Νά, λέει πως θά μου σπάσῃ τὰ πλευρά, χί, χί, χί...

— Έτσι αϊ; Μά κάτι θά της έκαμες και σύ. Τι της έκαμες;

— Έγώ; τίποτε! Μήπως κάμνω τίποτε, πού όλοι τα έχουν μαζί μου; Με κτυποῦν, με λέγουν κλέφτρα, με φοβερίζουν πως θά με πνίξουν, πῶς θά με σκοτώσουν, πῶς θά με θάψουν ζωντανή... σαν να έκαμνα εγὼ όλα τὰ κακά τοῦ κόσμου!

— Μά γιατί τάχα όλη αὐτῆ ή καταφορά; Πῶς δεν τα βάζουν και μαζί μου; Ά, Λιλίνα! κάτι τρέχει!

— Όχι, σε βεβαιώ, τίποτε... τιποτένια πράγματα!... Η μαγειρίσσα πταίει είνε κακή, γρυνιάρια, γρουσουζία! Όλοι οι υπηρέται έχουν φρικτὰ παραπονα έναντιον της και άπορῶ μάλιστα πῶς δεν εύρέθη κανείς έως τώρα να την ξεπαστρέψῃ, να γλυτώσω κ' εγὼ από τὰ βάσανα!

— Χμ! εύκολο σου φαίνεται να σκοτώσῃ κανείς μιὰ τόσον χονδρῆ μαγειρίσσα; Τι νομίζεις, πῶς είνε εσύ ή εγὼ; εἶπεν ό σκύλος, πολύ σκεπτικός.

— Οὔτε ένα κομματάκι ψωμι δεν μοῦδωσε σήμερα να φάγω! υπέλαβεν ή γάτα με θρηνώδη φωνήν. Σ' τες άλλες έμοίρασε τὸ συνειθισμένον πνεμόνι και 'ς έμένα έδωσε μονάχα μιὰ κλωτσιά, πού ακόμη μου πονεῖ τὸ ποδαράκι μου...

— Καϊμένη Λιλίνα! σε λυποῦμαι μα την αλήθεια! Αὐτὸ καταντᾷ σκληρότης. Άλλά τί να σου πῶ! για να σου φέρεται έτσι, είνε αδύνατον να μην έχῃ και αὐτῆ τὸ λόγο της... μιὰ πρόφασι τουλάχιστον... πῶς;

— Μά δεν σου είπα ότι είνε κακή; Τι αἰτία θέλεις να έχῃ ό κακός, δια να βισανίξῃ τον άλλον;... Πῶσα θά ύποφέρω ακόμη ή κατομῆρα! Ό,τι κακὸ γίνῃ, τὰ βάζει με μένα. Τῆς σπάζουν τίποτε; εγὼ το έσπασα; τῆς κλέπτουν τίποτε; εγὼ το εκλεψα? όλα εγὼ! Μεγαλητέρα άδικία δεν μπορεῖ να γίνῃ!

Ο Πιστός έλυπήθη την Λιλίναν και έθύμωσε πολύ έναντιον τῆς μαγειρίσσης. Άλλά, έπειδή πάντοτε πριν να κάμῃ τίποτε, τὸ συλλογίζεται καλά, καταστέλλει τὸ κίνημα τῆς πρώτης όργῆς και έρωτᾷ πάλιν την Λιλίναν σοβαρῶς:

— Μήπως συνέθη τίποτε σήμεραν τὸ πρωί; εἰ;

— Κάτι λέει ή μαγειρίσσα... μα μή την άκούς... αὐτὰ είνε ψεύματα, από τὰ συνειθισμένα της.

— Τι λέει, δηλαδή; — Δεν αξίζει καν τον κόπο να όμιλή κανεις για τέτοια μικροπράγματα. Νά, έκαμα κ' εγὼ ένα μικρὸ λάθος...

Ο Πιστός παρατηρεῖ την Λιλίναν με βλέμμα τόσον έπιτακτικόν, ώστε εκείνη έξακολουθεῖ χωρίς να θέλη:

— Έφαγα κάτι τι... χωρίς να μου το δώσῃ.

— Α! εἰ!

— Ναι, καλέ. Αὐτὸ ήταν όλο! Έκει πού έκυνηγοῦσα ένα ποντίκι, άναποδογύρισα ένα πιάτο. Δεν ήξευρα τί είχε μέσα... στάθηκα, τὸ έμύρισα, τὸ έδοκίμασα... και έπειδή ήταν πολὺ πολὺ εύμορφο...

— Τὸ έφαγες όλο; εἰ;

— Θα τὸ έτρωγα όλο, αν δεν ήργετο εκείνην την ὠραν ή μαγειρίσσα' απεαντίας όμως αναγκάσθηκα να φάσω όλο... τὸ κεφάλι!

— Τὸ κεφάλι; τίνος κεφάλι;

— Τι περιέργως πού είσαι, καϊμένη!

— Έγώ; διόλου! Πρέπει όμως να μάθω τίνος ήταν αὐτὸ τὸ κεφάλι!...

— Και γιατί θέλεις να το μάθης; τί σγέσιν έχει αὐτὸ; Νά, τὸ πιάτο είχε ένα μεγάλο ψάρι πού το είχαν ετοιμάσῃ με μαγιονέζα για τὸ τραπέζι...

— Μπᾶ! αὐτὸ ήτον όλο; εἶπεν ό Πιστός. Τι να σου πῶ, Λιλίνα μου! Τώρα πού έμαθῃς όλην την ιστορίαν, άπορῶ πῶς ή μαγειρίσσα δεν σου έσπασε τὰ πλευρά άμέσως!»

KIMON ΔΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΡΟΔΑΝΙ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΡΙ

Γνέθε την κλωστή, ροδάνι, Άπ'τὸ βράδν ως τὸ πρωί. Κάθε ήχος σου μου φτάνει Σαν τῆς μέλιδσας βοή.

Τὸ χεράκι πού σε κάνει Να γυρνᾷς με την κλωστή, Γέρνει επάνω σου, ροδάνι, Και μιὰ χάρι σου ζητεῖ.

Όμοιο δεῖξέ το μ' εδένα Με γοργάδα χαρωπῆ Να πετᾷ κ' αὐτὸ όλοένα Στῆ δουλειά 'ς την προκοπή.

Κ' ενῶ θάνε σαν τὸ κρίνο Άπαλώτατο λευκὸ Πλάσε το τὸ χέρι εκείνο Σαν πουλάκι εργατικὸ.

Νάνε άσπρο δεν του φτάνει Και να δείχνηται απαλά Δὸς να γνέθη σὰ ροδάνι Έργα ὠραία και καλά.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ
[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΟΤΡΗΜΑ]
(Συνέχεια: ἴδε σελ. 293)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'
ΚΑΛΗΝΥΚΤΑ, ΚΥΡΙΕ ΒΑΣΕΤΕ!

Όλίγον καιρόν μετὰ την σκηνήν, την όποιαν διηγῆθημεν, ή λαϊδη Ένσορτ εκάθητο εις την αίθουσαν, συνομιλοῦσα μετὰ τῆς γηραιᾶς της φίλης. Η φωνή της ήτο ζωηρά, ένιστε καλιστα ύψουτο εις τόνον μη έπιτρεπόμενον 'ισως μεταξὺ προσώπων ύψηλῆς ανατροφῆς.

— Αν μ' έρωτοῦσαν τότε έμένα, αὐτὸ δεν θά εγίνετο' έλεγεν. Άλλά έσπευσαν πολὺ και τώρα μετανοοῦν.

— Φυσικά, άπήντησεν ή έπισκέπτρια, αγαποῦν περισσότερο τὸ ιδιόν των παιδι παρ' αὐτὸ τὸ ζένον.

— Βεβαίωτατα' αλλά δεν είνε μόνον αὐτὸ. Το έβαρέθησαν πλέον αὐτὸ τὸ παιδί, γιατί δεν έβγῆκε καλό, όπως ήλπιζαν. Όσοφ μεγαλώνει, τόσοφ φαίνεται προστυχώτερον.

Στην αρχή, ένόμισα ότι θα διορθωθῆ ήμου μάλιστα διατεθειμένη κ' εγὼ να τον αγαπήσω' αλλά τώρα βλέπω ότι είνε αδιόρθωτος και άνυπόφορος. Άγκαλά τι να περιμένη κανεις από ένα παιδί πού το ανέθρεψε μιὰ μαύρη!

Τῆς προάλλες μου είχε κουβαλήσῃ εδῶ ένα άραπάκι πού το αγαποῦσε, λέει, πολὺ, γιατί ήταν παιδί μιᾶς φίλης του.

— Νά μη με ξεχάσετε, σας παρακαλῶ. (Σελ. 302, στήλ 6')

φαντάσου! Εἶδαμε κ' έπάθαμεν ως να ξεκολλησῃ από εδῶ μέσα.

— Άλλά δεν βαρύνεσθε! Εἶμαι βεβαία ότι ό Φίλιππος εξακολουθεῖ να τον βλέπει έξω.

— Τι εὐτύχημα πού δεν είνε εδῶ ή Λουκία! εἶπεν ή γηραιά φίλη. Θα ήτο άμαρτία να μένη εδῶ τὸ πουλάκι μου μ' αὐτὸ τὸ παληόπαιδο!

— Ά, αν ήταν να μείνη εδῶ και αὐτὸν τον χεῖμῶνα ή Λουκία μου, θα έπέμενα χωρίς άλλο να τον διώξουν! Τι δεν υπέφερε τον περασμένο χρόνο ή μικροῦλά μου εξαιτίας του! Ναι, ναι, θα έπέμενα να τον διώξουν από τὸ σπίτι.

— Ό Έδουάρδος και ή γυναιχία του είνε πολὺ δυστυχεῖς με τον μπελά που έβαλαν εις τὸ κεφάλι των. Τώρα τὸ παιδί αὐτὸ τους είνε βάρος, γιατί δεν το αγαποῦν, οὔτε ήμποροῦν να το αγαπήσουν, αφού έχουν άλλο-ιδιόν των!

— Η θέσις των είνε πολὺ, πάρα πολὺ δυσάρεστος, πραγματικῶς. Άρα γε

δεν ήμποροῦν να το δώσουν όπισω; — Πῶς, αφού το υιοθετήσαν; Έπειτα θα τους έτυπεν ή συνείδησις να το αφήσουν, μιαν φοράν πού το πήραν. Πολλές φορές όμιλήσαμεν δι' αὐτὸ με τους θεοὺς γονεῖς του. «Έγὼ πρέπει να ύποστῶ, μου εἶπεν ό υἱός μου, τὰς συνεπειὰς τῆς άπερισκεψίας μου, και όχι ό Φίλιππος, ό όποϊος είνε άθῶος.» Η μόνη μου έλπις είνε ότι μπορεῖ να φύγη καμμιὰ μέρα από τὸ σπίτι με κανένα παληόπαιδο, σαν κι' αὐτόν, και

«Νά μη με ξεχάσετε, σας παρακαλῶ. (Σελ. 302, στήλ 6')»

έτσι να μας ξεφορτωθῆ από εδῶ μέσα.

— Να φύγη από τὸ σπίτι; να δραπετεύσῃ; Ω, ύστερ' από τόσα πού του έκαμαν, αὐτὸ θα ήτο ή εσχάτη άχαρτιστία! Έπειτα, τώρα πού έμαθε 'ς την καλοπέρασι και 'ς την ήσυχία...

— Ά μπᾶ! εἶμαι βεβαία ότι θα του άρέσῃ καλλίτερα ή ζωῆ του δρόμου!

— Τι κρίμα! Ά, ό Έδουάρδος έκαμε πολὺ κακά! Τι παράδειγμα θά λάβῃ τώρα ό καθατὸ υἱός του, πού το έδωσε ένα τέτοιον μεγαλητερον αδελφόν!

— Άλήθεια! άπήντησε στενάξασα ή λαϊδη Ένσορτ. Τι κατάρρα! τώρα πού θα ήμουν τόσοφ εὐτυχημένη με την γέννησιν τοῦ εγγόνου, να μη μ' άφίνη να χαρῶ οὐδὲ στιγμήν αὐτὸς ό παρείσακτος!»

Όταν ή Λαϊδη Ένσορτ και ή φίλη της έξῆλθεν εκ τῆς αίθουσης, έσεισθη έλαφρῶς τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου και προέκυψε δαιδῶς ή ὠχρὰ μορφή τοῦ Φίλιππου... Τὰ ήκουσεν όλα...

ταρ' ή Αφών της Λέσου τον Ουρανόν της Μουζιλήνης ο Τυράντος Κήπος το Ταπεινόν τον ο Φάβος Απόλλων την Αρθροάν Αρούειν, την Χρυσήν Αμμονιάν και την Αηδόνα της Έρμιον (και άλλη φορά, λέγει, να προσέχη να μή την γελούν έτσι) ή Χρυσή Βροχή την Χρυσήν Αμμονιάν και την Έλληγίδα Καλλιτέχνίδα (ών ζητεί τα όνοματά) ή Λιοντιομένη Οδησός την Λευκήν Περιστεράν και την Νηρηίδα τον Εδράτα ή Μέδουσα την Δάφνην (την όποιαν γνωρίζει). — Η Οραία Κέρκυρα άπορεί πως ο Φάβος Απόλλων, αφ' ου ήρνήθη να τω είπη τόνομα του, έξακολουθεί τας φιλοφρονήσεις του άσπάζεται δε την Ηούβριαν Σαφώ δ Δόν Κιχώτης τον Κοροβούιον (άλλα διατί να μη λέγη τουλάχιστον τάρχικά του ;) ο Λέων της Αφρικής τον Λεοντόκαρδον Λεονίδα ή Κοραλλιογενής Νήσος τον Ναστραδόν Ιόντζαλ και την Χρυσήν Αμμονιάν. ής ζητεί τόνομα). — Ο Κάρχαριος τού Φαλήρου παρακαλεί τον Χριστοφόρον Κολόμβον να μη άνησυχή περι της Μαρίας τού Φαλήρου, διατί αυτός αναλαμβάνει την προστασίαν της. Έάν δε ο Χαλαρός Κόσμου μεταβαίνει χαριν λουτρών εις τού Φαλήρου, τον συμβουλεύει πρὸς σωτηρίαν του να μη απομακρυνεται πολύ... — Ο Όλομπιονίτης λυπείται πολύ δια τού κακόν, τού όποιον έκαμεν εις την Αττικήν Νόξα: άλλα μήπως τού ήθελε; — Η Αττική Νδξ εξαφανισμένη πλέον, άποκαιρετά όλους και βλασ καί... θά τα βρούμε! — Ο Τικ Τάκ δέν ειμφορεί να είπη τού όνομά του εις τον Δόν Κιχώτην, τον άγαπητόν του: άλλ' άς βεβαιωθῆ ότι τον γωρίζει κάλλιστα.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Διάπλασι εις τους φίλους της Μιτωάτων (δεκτόν τού νέου ψευδώνυμον) Χρυσήν Βροχήν, Μη με Λησύνει, Έλληγίδα Καλλιτέχνίδα, Παραδείσιον Πτηνόν, Ηόσυο Αεράκι, Θυσία, Έσπεριών Γαλήνην, Χρυσόκερον Έλαφον, Χρυσάετον και άδελφούς, Σαφών Πιττακόν, Νικόλαον Κιτσιήνη, Μορτζουφλορ, μικράν

Μεταβούλαν (την όποιαν άσπάζεται και ο θεός της) Έλληνικήν Σημάλαν, (τα φύλλα έστάλησαν) Γελέσσον Φύσιον, Ναστραδόν Χόντζαν κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Οκτωβρίου.

802. Συλλαβόγραφο.
Το πρώτον είνε γράμμα, τού δεύτερον επίσης: τού όλον 'ς της Γαλλίας τας πόλεις θάπαντήσης. Εστάλη υπό του Αποστόλου του Νορμάντου

803. Αεξίγραφο.
Το πρώτον είνε ρήμα, τού δεύτερον μου γράμμα και μία θεά άρχαία γεννάται εν τῷ έμα. Εστάλη υπό της Φιλέργου Χελιδόνας

804. Στοιχειόγραφο.
Είμαι νησί επίσημο χωρίς λαίμα άν μείνω, άν άλλαχθῆ ή κεφαλή μία θεά θά γίνω. Εστάλη υπό του Ζαχαρία Μακρή

805. Αναγραμματισμός.
Έν δένδρῳλιον εύώδες, όπως είναι άν μ' άφίσης. Αθροισμα λαών άγγριών, άν με αναγραμματίσης. Εστάλη υπό του Παναγιώτου Π. Πετρίτου

806. Αίνεγμα δημώδες.
Χίλιοι πάνε κ' έρχονται, και συναπαρτένωνται τούς λύνουν τά κορμάκια των, κι' άλλάζει τόνοςά τους. Εστάλη υπό του Ζιζανίου

807-808. Μεταμορφώσεις.
1. Ο Όρις δι' 8 μεταμορφώσ. να γίνη Πόθωρ.
2. Ο Άγών δι' 7 μεταμορφ. να γίνη Πάλη. Εστάλη υπό της Πέτρας Σκουδαίου

809. Κλιμακωτόν.
Νάντικατασταθῶσιν οι σταυροειδή γράμμάτων ώστε εις μέν τού δεξιόν σκέλος να αναγινώσκεται όρος της Ελλάδος, εις δε τού άριστερόν είδος φυτού, εις την κατωτάτην βαθμίδα έπίρροια χρονικόν, εις την μεσαίαν όρος, και εις την ανωτάτην πρόθεσά. Εστάλη υπό του Τικ Τάκ

810-814. Μαγικόν γράμμα.
Δι' αντικαταστάσεως ενός οιουδήποτε γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δια δύο άλλων, πάντοτε των αυτών, σχηματίσων άλλας τώσας λέξεις: Ηρεμος, άσκος, άπτω, κίσινα, όδατά. Εστάλη υπό του Τζι-Τζι Μπουδ-Μπουδ

815. Τριπλή άκροστιχίς
Τά άρχικά γράμματα των ζητούμένων λέξεων αποτελούσι τόνομα πελάγους, τού δεύτερα αντίστροφως αναγινωσκόμενα τού όνομα μέρους της Τουρκίας, και τού τρίτα τόνομα ποταμού της Ελλάδος:
1. Ήπειρος. 2. Σύντροπος τού Ηρακλέους. 3. Είδος αίνιγματος. 4. Άρχαίος βασιλεύς. 5. Απαρέμφατον άνωμάλου ρήματος. 6. Άντωνυμία. 7. Πτηνόν. Εστάλη υπό του Ατρωμάτου Πολεμιστού

816. Λογοπαίζιον.
Κατά τί όμοιάζει ο τού φρούριον παραδίδων στρατηγός με τον θανείζοντα χρήματά; Εστάλη υπό του Αρχιμήδους τού Μαθηματικού

ΛΥΣΕΙΣ
των πνευματικῶν άσκήσεων της 10 Αύγουστου 1896

410. Κουκουβάγια, (κούκου,βάγια). — **411.** Λάρισα, (Λ-ρις-Α). **412.** — Ο πετεινός. **413.** Θεσσαλονίκη, (Θεσσαλών οικίον).
414. I A Σ — **415.** 1. Άλμα, Ο Π Ο άλλα, άλλας, άλλος, όλος, Υ Ε Ω όλος, όμοιος, όμοιος. 2. Α Δ Ε Λ Φ Ο Σ Έπος, έπος, έλος, όλος Ε Λ Ι όρος, κόρος, Κύρος Κύρ- X Η Ο νος, Κόκκος. — **416.** Α Σ Σ **421.** Η αντικατάστασις γίνεται δια τού γράμματος Ο: θόλος, νόμος. έρκος, όρμος, άζιος, κόθορνος. — **422-423.** 1. Μέτσοβον. 2. Χαλέπιον. 3. Ποδηγήτσα. 4. Αλεξινάτις. — **426.** ΑΙΝΟΣ, ΕΑΕΝΗ ΚΑΡΙΑ. 1. ΛΕΑίνα. 2. ΙΑΙον. 3. ΝΕΡον, 4. ΟΝΑρος. 5. ΣΗΚουάνας. — **427.** Κάλλιον, έμπεσειν εις κόρακας, παρά εις κόλακας.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντακόμενον υπό του Έκτακτικού της Παιδείας ως τού κατ'έχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, έληθε παραχθῆ εις τήν χώραν ήμῶν ύπηρεσίας, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνώγεισμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Έσωτερικού δραχ. 7. — Έξωτερικού φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰι άρχονται τήν 1ην εκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΟΥ
Έν Ελλάδι λειπ. 15. — Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήνατις
Όδός Αΐδλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'. — Τόμ. 3ος.

Έν Αθήνατις, τήν 28 Σεπτεμβρίου 1896

Έτος 48ον. — Άριθ. 39

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια' ίδε σελ. 297)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Η ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΙΑΚΟΥΤΩΝ

Το άρχικόν δρομολόγιον, τού όποιον έπρόκειτο να κολουθήσων από τού Βεργιγγείου Πορθμού μέχρι των Ευρωπαϊκῶν συνόρων, μετεβλήθη μοιραίως ένεκα των τελευταίων περιπετειῶν. Δέν ήτο πλέον ανάγκη να διασχίσων τά μεσημβρινά της Ασιατικής Ρωσσίας, ούδε να διαχειμάσουν εις κανέν χωρίον, — εύτυχώς — αφ' ου αι κλιματολογικαί συνθήκαι δέν θά έβράδυνον να βελτιωθούν, έγγιζούσης τώρα της άνοιξεως.

Ήδη έπρόκειτο μόνον να συσχεθούν περι τού δρόμου, τον όποιον έπρεπε να κολουθήσων δια να φθάσουν τού ταχύτερον εις τά σύνορα μεταξύ Ασιατικής και Ευρωπαϊκής Ρωσσίας, παρά τού Ουράλια όρη. Καί ή σκέψις αύτη έπρεπε να γίνη πριν να εκκινήσων από τον δρόμον σταθμόν επί της ασιατικής ακτής

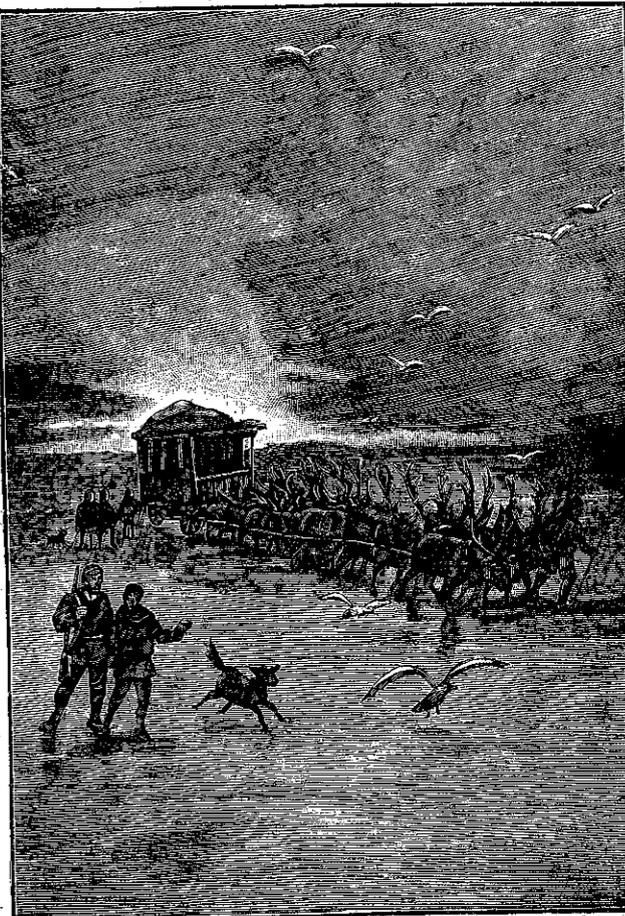
Ο καιρός ήτο γλυκός, ο ουρανός αίθριος. Ή διάρκεια της ήμέρας υπερέβαινε ήδη τας ένδεκα ώρας, έσυνεχίζετο δε και υπό τού λυκόφωτος, λίαν παρταταμένον και ζωηρού εις τας χώρας, τας τεμνομένας υπό τού έβδουμηκοστού δεύτερου παραλλήλου. Το μικρόν κερβάνιον άπετελείτο ήδη από δεκα πρόσωπα, άφότου συμπεριέλαβε τον Όρτικ και τον Κίρσεφ. Αν και δέν ενέπνεον μεγάλην συμπάθειαν, όπως είπομεν, οι δύο ρώσοι ναύται συνέζων μετά της οικογενείας Κασκαμπέλ, έτρωγον εις τήν κοινήν τράπεζαν και θά έκοιμώντο έντός της άμάξης, άν ποτε ο καιρός δέν τοις επέτρεπε να διανυκτερεύσων έξω.

Ή μέση θερμοκρασία έν τούτοις δέν καθήρχετο πλέον των τεσσάρων ή πέντε βαθμών υπό τού μηδέν Το έδραφος όλον, έφ' όσον έφθανε τού βλέμμα, εκκλύπτετο από σινδόνην λευκήν χιόνος, τήν όποιαν ο ήλιος τού Απριλίου δέν θά έβράδυνε

να διαλύση. Επί τού πεπηγότος αυτού στρώματος των στεκπῶν οι είκσι ρέννοι θά ήδυναντο να σύρουν εύκόλως τήν βαρείαν άμαξαν. Ή τροφή, τήν όποιαν τοις είχαν δώση οι ίθαγενείς, είχαν αρκήσει δια τά ζῶα ταύτα μέχρι της άφίξεως εις τον δρόμον τού Λένου. Έκειθεν οι ρέννοι θά εύρισκον τροφήν μόνον των, είτε ανασκάπτοντες τήν χιόνον υπό τήν όποιαν υπήρχον βρύα, είτε τρώγοντες τά φύλλα των θάμνων, οι όποιοι θάλλον επί τού σιθριανοῦ έδάφους. Πρέπει να όμολογήσωμεν ακόμη ότι κατά τήν διάβασιν της παγωμένης θαλάσσης οι ρέννοι έδείχθησαν λίαν πειθήνιοι και ο Μακρολέκας ούδεμίαν ήσθάνθη δυσκολίαν να τους διευθύνη.

Άλλά και των ταξιδιωτῶν ή τροφή ήτο επίσης εξησφαλισμένη, χάρις εις τήν άποθήκην των παστῶν κρεάτων, τού αλεύρου, της όρύζης, τού λίπους, τού τεύου, των διπύρων και της ρακής. Έκτός τούτων και ή θήρα δέν θά έβράδυνε να τοις παράσχη νωπὸν κρέας, καθ' όδον δε πολλάκις ο Σέργιος και ο Γιάννης θά ελάμβανον τήν εύκαιρίαν να χρησιμοποιήσων υπέρ τού μαγειρείου τήν κυνηγετικήν των δεξιότητα.

Καί ή συνδρομή των δύο ρώσων ναυτῶν δέν ήτο διόλου αξιοκαταφρόνητος. Ίσχυρίζοντο ότι τά βόρεια της Σιθρίας τοις ήσαν έν μέρει γνωστά και προσεφέροντο αυτοί να χρησιμαύτουν ως οδηγοί. Τοῦτο δε ακριβῶς ήτο τού θέμα της συνομιλίας, ή όποία έγινε τήν ήμέραν εκείνην.

Οι ρέννοι έδείχθησαν λίαν πειθήνιοι (Σελ. 305, στ. 6'.)

— Μάλιστα, έλεγεν ο κ. Σέργιος άπευθυνόμενος πρὸς τον Όρτικ' αφ' ου γνωρίζετε τά μέρη, σείς θά μας διευθύνετε.

— Πολύ εύχαρίστως, απήντησεν ο Όρτικ' είνε μία μικρά εκδούλευσις πρὸς τον κύριον Κασκαμπέλ, εις τον όποιον χρεωστούμεν τήν έλευθερίαν μας.

— Είς έμέ όχι! απήντησεν ο Κασκαμπέλ. είπήτε μάλλον εις τήν γαστέρα μου, εις τήν όποιαν ή φύσις έδωκε τού χάρισμα τού λόγου. Αύτην πρέπει να εύγνωμονήτε!

— Όρτικ, ήρώτησεν ο κ. Σέργιος τί δρόμον λέγετε να κολουθήσων, αναχωρούντες από τον δρόμον τού Λένου; — Τον συντομώτερον, κ. Σέργιε!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ή πρώτη περίοδος της «Διαπλάσεως» αποτελείται εκ τόμων 24, των όποιων ή τιμή ποικίλλει ως εξής:

Α'. — Πρὸς δραχμὴν 1 έκαστος δια τούς έν Αθήνατις, δραχ. 1,10 δια τούς έν ταίς Έπαρχίατις και φρ. χρ. 1 δια τούς έν τῷ Έξωτερικῷ, έλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οι έπόμενοι 16 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Β'. — Πρὸς φρ. 2,50 έκαστος πωλοῦνται οι έπόμενοι 6 τόμοι της πρώτης περιόδου της «Διαπλάσεως»: 1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'. — Φράγκα 10 τιμᾶται ο 10ος τόμος, πλησιάζων να εξαπληθῆ, όπως εξηγηθή ήδη ο 2ος πωληθέντων των τελευταίων αυτού έκατόν αντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειώτεον ότι και εκ των 16 τόμων της δραχμῆς οι βαθμδόν εξαπλούμενοι θά υπερτιμηθῶσι και αυτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (από τού 1894)

Δύο τόμοι της δευτέρας περιόδου εξέδοθησαν μέχρι τούδε ήτοι: Τόμος 1ος της Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7 Τόμος 2ος της Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγελίαι μετά τού αντίτιμου (δεκτοῦ και εις γραμματόσημα παντός Κράτους) άπευθύνονται δι' επιστολῆς οιστημένης πρὸς τον κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, εκδότην της «Διαπλάσεως» Όδός Αΐδλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Είς τούς λαμπρούς και άρθίους εικονογραφημένους τούτους τόμους (ών έκαστος είνε ανεξάρτητος των άλλων, άποτελῶν άυτοτελές βιβλίον) έκτός της άλλης ποικίλης, τερπνῆς και μορφωτικῆς αυτών ύλης, έμπεριέχονται και τά εξής διδακτικά και επαγωγότατα ήθικά μυθιστορήματα:

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ο Άνοιχτόκαρδος, έν τῷ 7ῳ τόμῳ. — Οι Τρεῖς μικροί Σωματοφύλακες, έν τῷ 7ῳ και 8ῳ. — Ο Βρόχος των Γλάρων, έν τῷ 9ῳ. — Ο Μικρός Ήρωας, έν τῷ 10ῳ. — Η Κόρη τού Γερωμαῖα, έν τῷ 11ῳ. — Ο Ιωάννης Καστέρας, έν τῷ 12ῳ, 13ῳ και 14ῳ. — Το Κερβάνιον έν τῷ 13ῳ και 14ῳ. — Αἱ Διετείς Διακοπαί, έν τῷ 15ῳ και 16ῳ. — Ο Πλοίαρχος έν τῷ 17ῳ και 18ῳ. — Η Γυρτοπούλα, έν τῷ 19ῳ και 20. — Η Άδελφούλα μου, έν τῷ 20ῳ. — Οι Καλοί Άνθρωποι, έν τῷ 21ῳ. — Ο Μικρός Δόρδος, έν τῷ 22ῳ. — Ο Κληρονόμος τού Ροβινσώνας, έν τῷ 23, 24.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΤΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Έν τῷ 1ῳ τόμῳ, (1894): — α'.) Η Πριγκίπισσα Ροζάλβα. — β'.) Τα Παθήματα τού Γιαννάκη Σωππάρ. — γ'.) Ο Μικρός Κόμης. Έν τῷ 2ῳ τόμῳ, (1895): — α'.) Έν Οικογενεία. — β'.) Οι Τέσσαρες άδελφοί. — γ'.) Μαύρη και Άσπρος.